

Het einde van de cursus.

door S. LUGTEN—REYS.

Dan gaan ze „van school.” Over een groote week zal het schriftelijk eind-examen zijn en dan zetten ze onmiddellijk, diezelfde middag nog, de blommetjes buiten.

Twee jaar geleden hadden ze in den Haag een reuze rijjool in mekaar gezet — een plezier! een herrie! Uren lang. Ik hoorde van ouders, die 't zoo aardig vonden, dat ze zich met hun auto posteerden, dan hier, dan daar, om de lievelingen te zien passeeren. Net studenten.

Hoeveel worden het?

En nu, gewichtiger vraag: hoeveel brengen het als studenten tot het einddoel? Toch maar doen als studenten, schoon daar zelfs het eind-examen nog niet eens is gedaan en we over de heele troep kunnen zuchten: „Quel grand X — l'avenir!”

Anderen doen het weer minder opschepperig. Halen grapjes uit, op school zelfs, gaan met elkaar naar buiten. Maar allen hebben dan toch maar zoiets van hoera! hoera! Wij zijn er! Aan het eind van onze loopbaan! De vrijheid in!

Mij heeft die grappemakerij steeds tegen de borst gestuit, om het zoo héél voorbarige.

Klaar op de H. B. S.? Klaar op 't Gym? 't Mocht wat! Misschien kom je met hangende pootjes weer terug! Of misschien — en dat is nog veel erger — misschien kom je niet meer terug, ze willen je niet meer terug hebben omdat 't al voor de zooveelste keer is. Of je legt er zelf 't bijltje bij neer, of je vader neemt je weg en dan ben je gesjeesd.

Zoo vind ik in dien laatsten ochtend niet de minste reden tot eenige opschudding. Toen deed het volgende me toch zoo'n plezier.

Op een gewone, stedelijke, als streng bekendstaande H. B. S., ging weer een klasse het eind van de cursus tegemoet; het oogenblik, waarop ze voor zichzelf gaan werken.

Wie maar iets van die klas wist, had er plezier in gehad, al die jaren. Een klas van een jongensschool, een klas die nooit één meisje in haar gelederen had behoeven op te nemen. Ik acht dat een factor van zeer groot gewicht in de loopbaan en in de verhoudingen en omstandigheden van deze klas.

De eerste jaren kregen ze nog wel eens standjes, ook vielen er bij den overgang wel slachtoffers.

Gezin en School

jg. 7, nr. 7, juli 1932

Echter, wat een merkwaardigheid mag heeten: bij den overgang van I naar II geen enkel en dat op vier-en-twintig jongens!

Na de derde, in de vierde werd de verhouding met de leeraren steeds hartelijker. Kameraadschappelijk werd met elkaar omgegaan — de leeraren met de jongens, de jongens onderling. Ieder deed wat hij kon, Toen werd het in de laatste weken ronduit gezegd door de leeraren: „In geen jaren hebben we met zooveel verwachtingen een klas naar het eindexamen zien gaan.”

En toen ik bij een der jongens uit die klas eens peilde, wat ze dien Zaterdagmorgen of middag of avond van plan waren, toen hoorde ik tot mijn voldoening: „Niets, heelemaal niets! Dat vinden we nou toch wel zoo krankzinnig, hei roepen, voor je de brug over bent.”

O, zoo.

En daar gingen ze.

In geen jaren had het leerarencorps zoo'n verwachting gehad van een klas, die ten examen voer.

Maar de klas reep geen „hei,” voor ze de brug over waren.